

være forkeert, naar dette saaledes bestemmes ganske i Almindelighed med Hensyn til de i § 1 særlig nævnte Communer. Disse betale jo nemlig til Amtsrepartitionsfonden, og deres Beboere skatte til denne ligesom andre Landboere; men deraf synes, efter hvad Udvalget idetmindste foreløbig kan skønne, at maatte følge, at alle de Udgifter til deres Politivæsen, der udredes som Delingventudgifter, bør udredes af Amtsrepartitionsfonden, hvorimod der vel maa gjælde en anden Regel med Hensyn til de Udgifter til deres Politivæsen, der hidrøre fra de Politivedtægter, som fastsættes for disse Communer. Men dette er en Sag, som jeg, som sagt, for Dieblirket kun skal henstille til den ærede Justitsministers nærmere Droveielse.

Nielsen: Jeg har tilladt mig at stille to Ændringsforslag til Lovforslagets § 22, og jeg skal udbede mig Tilladelse til at maatte sige, hvad der har bevæget mig til at stille dem. Der er ved Lovforslagets § 26, første Punktum, givet Dommeren en Ret til at afgjøre Sagen ved en Advarsel i Tilfælde af første Gang begaaet ringe Forseelse, naar de ophyste Omstændigheder give tilstrækkelig Grund til ikke at gaae videre end til en Advarsel. Der er ellers ikke sat nogen Begrændsning, og den Ret, der derved er givet Dommeren, maa altsaa angaae alle offentlige Politifager. Jeg har imidlertid troet, at det vilde være rigtigst at begrænde denne Ret saaledes, som jeg har foreslaaet ved mit Ændringsforslag under Nr. 1, der gaaer ud paa, at der i 1ste Linie efter „Dommeren“ skal tilføies: „i Sager, som angaae Overtrædelser af de i denne Lovs Afsnit I. omhandlede Vedtægter eller de i denne Lovs § 7, sidste Punktum, nævnte Overtrædelser.“ Jeg troer, at en saadan Begrændsning er begrundet i Forholdenes Natur. Jeg finder det fuldstændigt begrundet, at der ved Lovens tillægges Dommeren en saadan Ret med Hensyn til offentlige Politifager, det vil sige de ret egentlige Politifager. Ved dette Lovforslag og ved de Vedtægter, som derved blive skabte, kan man vel sige, at der fremkaldes særlige Politiovertrædelser; selve Overtrædelserne skabes selvfølgelig ikke, men Handlinger,

som før efter en naturlig Betragtning ikke kunde betragtes som Forseelser, betegnes nu som saadanne. Overtrædelser af Vedtægten ere i Reglen reent disciplinaire; de ere derhos i Reglen Undladelser, mere negative Handlinger, om jeg saa maa sige, end positive. Det er Handlinger eller Undladelser, som i Reglen ikke skee med velberaad Hu, men som mere resultere af Forsømmelse eller Ujensklab til Bestemmelserne. I sige Forhold er det vistnok aldeles velbegrundet, at Vedkommende først advares, dog saaledes at der med denne Advarsel følger visse Virkninger for det Tilfælde, at Advarsen ikke tages tilfølg. Det er Noget, som om det end ikke høre til Dagens Orden, dog er meget hyppigt, at der fra Politiets Side gives Advarsler til dem, som foretage sig Et og Andet paa Gader og Stræder, som de skulde undlade; men det er ikke Advarsler til Protocolen med den saadanne tillagte Virkning, og det er derfor fuldstændig rigtig, at en saadan Advarselsret her er givet med Hensyn til saadanne Overtrædelser, der saa at sige skabes ved Vedtægterne. Naar man derimod seer hen til andre Handlinger, som ere Gjenstand for den offentlige Politivæsen's Behandling, da er Forholdet med Hensyn til dem noget anderledes, og jeg skal, for ikke for meget at komme ind paa Begrebsudvikling, kun fremdrage et Exempel, som tydeligt viser Forskjellen. Alle Overtrædelser af Næringslovgivningen ere jo saaledes Gjenstand for den offentlige Politivæsen's Behandling, men der er dog en meget betydelig Forskel paa den Slags Overtrædelser og paa Overtrædelser af en Politivedtægt, af en Forskrift med Hensyn til Orden og Reenlighed eller en disciplinair Regel. Overtrædelse af Næringslovgivningen og alle andre Overtrædelser, som staae i Ligehed dermed, ere i Almindelighed egentlige Retsbrud. De ere vel bevidste, saa at sige vel overveiede, ja endogsaa i Reglen gennem en længere Tid beregnede Overtrædelser. Det er ikke øieblikkelige Handlinger, som de Vedkommende gjøre sig skyldige i, og som de en anden Gang lade være med, naar de have faaet en Advarsel; men det er vel bevidste og længe overveiede Overtrædelser. Der er altsaa efter min Mening ingenlunde den samme Lovgrund